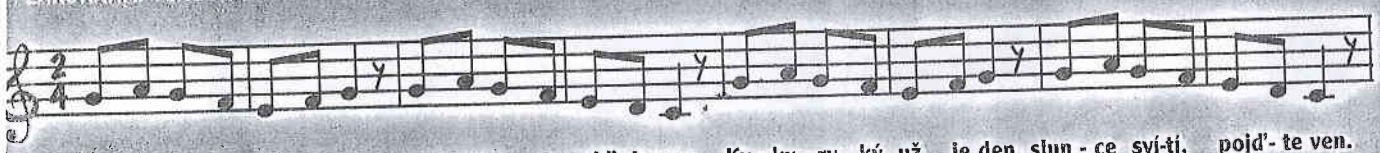RÁNO S KOHOUTKEM A SLEPIČKAMA.

MANČA JE MLADÉ DÉVČE. ŽIJE NA VENKOVĚ A MOC RÁDA SE STARÁ O KOHOUTA, O SLEPICE I O PEJSKA A KOCIČKU. UMÍ TAKÉ SRPEM NAŽÍT TRÁVU PRO KRÁLÍKY. MANČA VSTÁVÁ KAŽDÝ DEN ČASNĚ RÁNO. NĚKDY JE VZHŮRU JEŠTĚ DŘÍV, NEŽ KOHOUT ZAKOKRHÁ. TENTOKRÁT TO BYLO ALE JINAK. JAKO PRVNÍ SE PROBUDIL KOHOUT. PROŠEL SE PO DVOŘE A VŠEM OZNAMOVAL:

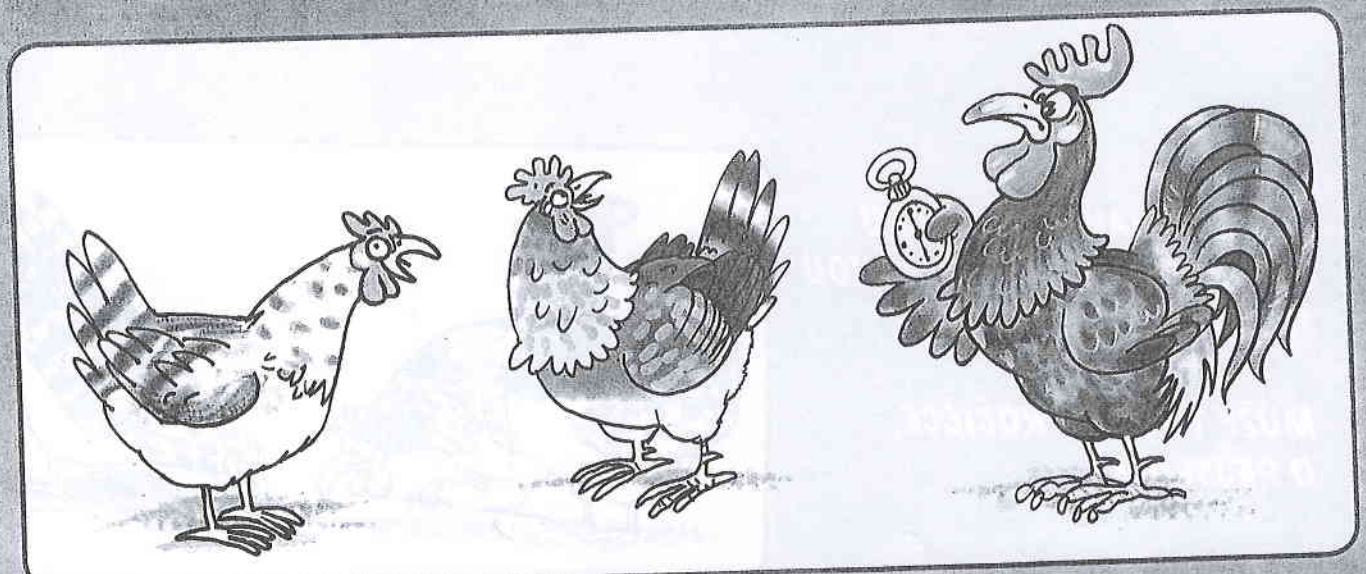
Ky - ky - ry - ký už je den, vstá-vej-te a pojď- te ven. Ky - ky - ry - ký už je den, slun - ce sví-tí, pojď- te ven.

KOKRHÁNÍ KOHOUTA PROBUDILO SLEPICE. ZAČALY SE PROCHÁZET PO DVOŘE A CHLUBILY SE:

JÁ JSEM BÍLÁ SLEPIČKA, SNÁŠÍM BÍLÁ VAJÍČKA.
JÁ JSEM ČERNÁ SLEPIČKA, SNÁŠÍM BÍLÁ VAJÍČKA.
JÁ JSEM HNĚDÁ SLEPIČKA, SNÁŠÍM BÍLÁ VAJÍČKA.

MŮŽEME ZPÍVAT TŘEBA JEN NA DVA TÓNY: G, G, E, E, G, G, E...

KOHOUT I SLEPICE BYLI ZVYKLÍ, ŽE HNED ČASNĚ RÁNO JIM MANČA NASYPE ZRNÍ. ALE TENTOKRÁT SE V DOMĚ NIC NEDĚLO. ŽE BY MANČA ZASPALA? KOHOUT SE ROZHODL, ŽE KOKRHÁNÍM MANČU PROBUDÍ. SLEPICE K TOMU KDÁKALY. KOKRHÁNÍ A KDÁKÁNÍ PROBUDILO MANČINU MAMINKU. KDYŽ MANČU NIKDE NEVIDĚLA, ZAKLEPALA NA JEJÍ POKOJÍK A ZAZPÍVALA PÍSNIČKU:

Pohybové zkoumání se zpěvem a rytmizací.
Kde žijou a bydlí?